

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

ligt fastsat ved en Nordisk Ministerrådsvedtagelse af den 22. maj 1975.

I retningslinjerne fremhæves nødvendigheden af, at lovgivningen tilpasses til den teknologiske udvikling og samfundsudviklingen i øvrigt. Dette er i og for sig ikke noget nyt i forhold til de direktiver, den nordiske komité havde arbejdet efter. Nyt er det derimod, at det meget kraftigt understreges, at det også er nødvendigt, at man søger at nå frem til ordninger, der er administrativt enkle, og som ikke på urimelig måde lægger hindringer i vejen for udnyttelsen af den moderne teknik.

Ministrene besluttede ved samme lejlighed, at det videre revisionsarbejde skulle forberedes ikke af den fællesnordiske komité, der blev nedsat i 1970, men i nationale komiteer, nedsat i hvert enkelt land. Formændene for disse komiteer skulle regelmæssigt mødes for at sikre en nordisk koordinering af forslagene. En sådan national komité er allerede nedsat i Finland, og i de andre lande vil tilsvarende udvalg blive etableret inden for de nærmeste måneder.

Visse spørgsmål vil imidlertid blive søgt løst uafhængigt af komitéarbejdet. Det drejer sig om dem, som den fællesnordiske ophavsretskomité allerede har behandlet i den betænkning, som jeg omtalte før. Der er her tale om problemer, som komiteen fandt, at det hastede særligt med at få løst, bl. a. spørgsmålene om fotokopieringen i skoler og andre undervisningsinstitutioner, og om adgangen til indspilning af tv-programmer til brug i undervisningen, spørgsmål, der i øvrigt begge er omtalt i bemærkningerne til det forslag til folketingsbeslutning, som vi nu drøfter. Navnlig en løsning af problemet om indspilninger fra tv til undervisningsbrug trænger sig stærkt på, hvad undervisningsministeren vil kunne bekræfte, og jeg regner med, at jeg om ganske kort tid, når de nødvendige forhandlinger med de andre nordiske landes ministerier er afsluttet, vil være parat til at forelægge tinget lovforslag herom, hvad enten dette kan ske i dette eller i begyndelsen af næste folketingsår. En folketingsbeslutning er således ikke nødvendig for at få revisionsarbejdet sat i gang.

Hvad angår det forslag, der nu er fremsat, ja så vil jeg allerede under henvisning til det, hr. Glistrup gjorde bemærkninger

om under aktieselskabslovens behandling, nemlig at vi respekterer, hvad folk ejer, straks sige, at jeg ikke kan anbefale folketinget at vedtage det.

I forslaget hedder det, at folketinget skal opfordre ministeren til at fremsætte forslag om en indsnævring af ophavsrettens grænser. Hvad det er, der menes hermed, får man først et vist begreb om ved at læse de bemærkninger, der ledsager forslaget. Af dem fremgår det, at forslagsstillerne ønsker, jeg skal forpligte mig til ved lovændringer i flere tempi af fratage ophavsmændene til litterære og kunstneriske værker en væsentlig del af deres rettigheder, uden at det dog på nogen måde gøres klart, hvilke rettigheder der på denne måde skal tages fra dem eller skal beskæres.

Klart er det derimod, at der er tale om en væsentlig del af retsbeskyttelsen. Det følger af, at forslagsstillerne forudsætter, at deres plan kun kan gennemføres, hvis Danmark opsiger de internationale traktatforpligtelser, vi har påtaget os på ophavsrettens område, hvad de altså mener vi skal gøre. Det turde være en selvfølge, at jeg hverken kan eller vil forpligte mig til noget sådant.

Loven om ophavsret er en af vore vigtigste kulturpolitiske love. Den skaber mulighederne for, at forfattere og kunstnere kan skaffe sig indtægter af deres litterære og kunstneriske produktion. Hovedprincippet i denne lov er, at de, der bruger ophavsmændenes værker, også skal betale ophavsmændene for brugen. Lovgivningen om ophavsret er en forudsætning for, at der kan skabes litteratur og kunst her i landet. Den kan imidlertid ikke sikre dette i tilstrækkelig grad. Ligesom i de fleste andre lande må vi derfor supplere den med forskellige former for offentlig støtte til litteratur og kunst, sådan som det også sker, først og fremmest gennem loven om Statens Kunstfond.

Hvis nu forslagsstillerne fik gennemført deres tanke om en væsentlig reduktion af den ophavsretlige beskyttelse, så ville der øjeblikkelig opstå et behov for en stærkt forøget offentlig støtte til kunst og litteratur, betalt af skatteyderne. Ja men det er jo ikke fremskridtspartiets politik. De vil tværtimod have fjernet al kunststøtte. Det kan man så diskutere, men nu vil de altså også fjerne kunstnernes ejendomsret, for det er jo i realiteten det, der sker, når man tager